

ВРТ У КОЈИ НИКО НЕ ДОЛАЗИ

Баш би било добро
да испод грана у које сам се гранала
поново омладим стабло
које ће потрајати.

Могла бих га засадити у заклоњен врт,
тачно у средину врта,
и од заборава оградити жицом.

Можда би га посјећивале оне птице
са којима сам свијетом пјесме расипала.

Можда би му понека птица
високо над земљом
и гнијездо подарила.

Можда би вјетрови са мојих давних ливада
донијели сјемена биљака
које још могу ницати.

Био би то један чудан врт,
али то нико не би знао
јер нико у њега ни долазио не би.

Само ја бих била ту,
састављена од нових грана,

причвршћених за стабло
које би хтјело да потраје
и махала из средине врта
гранама које би лишће полако напуштало.

Стабло би препознало своје гране
у које сам се за сјећање разгранала.